

นิมิตแห่งธรรม

เขียนโดย ปุณฺณานุกาพ

วันจันทร์ที่ 02 เมษายน 2012 เวลา 01:28 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 06 พฤษภาคม 2013 เวลา 01:35 น.

นิมิตแห่งธรรม

เราเป็นคนหนึ่งที่เชื่อมั่นในพระรัตนตรัยคือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ขอบฟังเทศน์ของ

หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน,หลวงพ่อบุญรอด,หลวงปู่พรหมโมทย์ปราโมชโช,หลวงปู่เกษมอาจิณฺณสีโล

,หลวงปู่ฤๅษีลิงดำ

และอีกหลายพระอาจารย์

สำหรับเราแล้วคิดอยู่เสมอว่า เรามิได้หวังโพธิญาณ หวังเพียงสาวกบารมีญาณ สมัยเด็กเค

ยตั้งอธิษฐาน ขอเป็นอัครสาวกผู้เป็นพหูสูตร เหมือนอย่างพระอานนท์ ยังต้องฟังอีกมากมาย

เพราะสาวกแปลว่าผู้ฟัง ทุกวันนี้เราจึงขอบฟังเทศน์กรรมัง แต่ตอนนี้เราก็มิได้หวังเป็นอัครสาวกบารมีญาณแล้ว ถ้าเป็นไปได้ ขอถึงที่สุดแห่งทุกข์ในชาตินี้

ภพนี้เลย แต่ถ้ายังไม่ถึงก็ไม่เป็นไรเพราะบารมีนั้นเร่งรัดกันไม่ได้บารมีคือการทำให้เต็ม ต้องหมั่นทำ

มันถึงจะเต็ม

จากที่เราเคย ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา มาแล้ว ก็มีหลายครั้งปรากฏนิมิตต่าง

หลากหลายรูปแบบ ดังจะกล่าวต่อไปข้างหน้า มีคำกล่าวของพระอาจารย์กรรมฐานท่านหนึ่ง ว่า

หลงนิมิตก็บ้า หมายความว่า เมื่อมีนิมิต ก็อย่าไปยึดติดกับมัน แต่ไม่ได้ห้ามเอาไว้คนอื่นฟัง

นิมิตที่1 ครั้งหนึ่งเราขับรถมอเตอร์ไซค์อยู่บนเอกชัยสมุทรสาคร มีอาการเหมือนกับ

การรวมเข้าสู่จุดกลาง กระแสรวมเข้าๆ ไหลเข้าไปจุดเดียว คล้ายกับว่า ถูกดูดเข้าไปสู่

จุดเล็กๆเพียงจุดเดียว จุดศูนย์กลางของวงกลม เราต้องจอตระดมอเตอร์ไซค์ข้างทาง

มาพิจารณา เมื่อพิจารณาแล้วก็คิดว่า นี่คือการรวมตัวของจิตเข้าไปสู่สมาธิอันเรียกว่า

อุปจารสมาธิ

เพราะเหตุที่ช่วงนั้น เราชอบขับรถมอเตอร์ไซค์พร้อมทั้งสวดมนต์ทำวัตรเย็นไปขณะ

ขับนั่นเองเพราะการทำ

ความดีจะทำที่ไหนก็ได้

ไม่จำเป็นต้องอยู่ในห้องพระเสมอไป

นิมิตที่2 ครั้งหนึ่งเราขับรถมอเตอร์ไซค์อยู่เช่นกัน เห็นภาพคล้ายกับ เกล็ดอะไรบางอย่าง

มี 7 สีระยิบระยับ มีลักษณะโค้งไปโค้งมา ขยี้ตาก็ไม่หาย หลับตาก็ยังเห็นอยู่เช่นนั้น

เห็นอยู่ประมาณ 5 นาทีเมื่อพิจารณาแล้วก็คิดว่า เป็นผลจากการที่วันนั้นเราสวด อิติปิโส

ถอยหลัง 108 จบ

นิมิตที่3 ครั้งหนึ่งเราว่ายน้ำที่สระน้ำของวิทยาลัยพลศึกษาสมุทรสาคร เห็นจุดๆหนึ่งภายใน

ว่างๆหนึ่งสงบไม่หวั่นไหว แต่ด้านนอกโดยรอบของจุดนั้น เคลื่อนไหว เปลี่ยนแปลงไปๆ

ตลอดเวลา เห็นอยู่ประมาณ 5 นาที

เว้นระยะแล้วก็เห็นอีก 5 นาที เว้นระยะแล้วก็เห็นอีก 5 นาที เมื่อพิจารณาก็คิดว่า จุดนี้คือจิต ส่วนด้านนอกโดยรอบของจุดนั้นคือเงาของจิต จิตปรากฏให้เห็น แม้จะเป็นจุดเล็กน้อย

แต่จิตไม่ได้เล็กน้อยอย่างที่เห็น เพราะจิตถูกครอบงำอยู่ด้วยกิเลสหนาชนิด จึงปรากฏเล็กน้อย ความจริงแล้วจิตนั้นไม่มีประมาณ

เป็นเพราะวันนั้นเราท่อง พุทโธ ไปแล้วก็ว่ายน้ำไปด้วย รวมระยะทางประมาณ 2,000 เมตร

นิมิตที่4 ครั้งหนึ่งเราเห็นตัวเอง ลอยอยู่เหนือเตียงนอน สูงกว่าเตียงประมาณ 1 เมตร

มีลักษณะนอนหงาย ร่อนไป ร่อนมา เหมือนว่า ที่ถูกสายว้าวดึงเอาไว้

เรานึกถึงคำ5คำว่า ศีล วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญาพอนึกจบ ก็รู้สึกว้าว

ตัวเราค่อยๆ ตั้งลงกับพื้น ที่ปลายเตียงนอน โดยหันหลังให้กับเตียง

จากนั้นเราก็หันไปหาเตียง ก็วูบ รู้สึกตัวอีกที ก็นอนอยู่บนเตียงแล้ว เมื่อมาพิจารณา ก็คิดว่า

นี่คือกายทิพย์ ที่ออกจากกายเนื้อ เพราะระยะนั้นเราฝึกถอดจิต ตามแบบของหลวงปู่โต ในหนังสือเกี่ยวกับการถอดจิตด้วยการ เพ่งระหว่างคิ้ว ทำบ่อยๆ ก่อนนอนหลับ

นิมิตที่5 ครั้งหนึ่งเราเห็นตัวเอง ยืนอยู่โดยหันหลังให้กับเตียงนอน กำลังสำรวจเห็นมือ

แขน ลำตัว ขา เข่า เท้า ครบ คราวนี้คิดว่า จะไม่เห็นกลับไปเตียง จะเดินไปข้างหน้า

ก็รู้สึกว้าว ทะลุออกมานอกห้องนอน ยืนอยู่หน้าห้อง รู้สึกดีใจ นึกถึงหน้าปากซอย

ก็วูบไปถึงหน้าปากซอย สำรวจแขนขาเมื่อทำอีกนึกถึงหน้าโรงพยาบาลสมุทรสาคร

ร ซึ่งอยู่ห่างไปประมาณ 20 เมตร ก็วูบไปอยู่ริมถนน เห็นคนแก่คนหนึ่งยืนอยู่ข้าง

ถนนเหมือนกันไม่ไกลกันนัก มองดูถนนเห็นรถยนต์คันหนึ่งกำลังแล่นมา คิดว่า

จะต้องรีบข้ามถนนไป ก็รีบข้ามไปอีกฝั่งหนึ่ง หันกลับมาดู

รถยนต์คันนั้น ยังอยู่ที่เดิมอยู่เลย เราข้ามมาเร็วมาก ทีศนั้นเป็นบ้านของเราพอดี

ในที่สุดก็เสียท่า คิดถึงบ้านจนได้ ก็เลยวูบ มารู้สึกตัวบนเตียงนอน มองนาฬิกาที่รู้ว่า

เพิ่งนอนไปได้ไม่ถึง 5 นาที เมื่อพิจารณาดู ก็คิดว่า นี่คือกายทิพย์ ออกจากกายเนื้อ

พยายามจะเที่ยวโลกๆแต่ก็ไปไม่ได้ เนื่องจากว่าจิตมันผูกพันกับบ้านมาก เพราะเหตุนี้

พระกรรมฐาน ท่านจึงต้องออกไปอยู่ป่า ไปเรื่อยๆ เพื่อไม่ให้จิตติดอยู่กับสถานที่

ตัวบุคคล สิ่งของ และอื่น ๆ ระยะนั้นเราฝึกถอดจิต ตามแบบของหลวงปู่โต

ในหนังสือเกี่ยวกับการถอดจิตด้วยการ เพ่งระหว่างคิ้ว ทำบ่อยๆ ก่อนนอนหลับเสมอๆ

เมื่อเปรียบเทียบกับแล้ว ปกติถ้าเราฝันเห็นแต่สิ่งอื่นไม่เห็นตัวเอง

แต่ที่นี่เรามีมือมีแขนมีขา มีเท้าครบ เห็นตัวเอง อาการเหมือนก้าวขาเดิน แต่ลอยไป

คิดปุ๊บ ถึงปั๊บ ทันทีเลย

นิมิตที่ 6 ครั้งหนึ่ง เราารู้สึกว่า ยืนอยู่กลางห้องนอน หันไปมองรอบๆ มองเห็นไม่ค่อยชัดนัก แต่เห็นว่าห้องที่เราอยู่นี้เหมือนกับห้องเรามาก แต่แตกต่างไป
เพียงเราเป็นเตียงเหล็ก

ผ้าปูที่นอนสีน้ำเงิน แต่ห้องนี้เป็นเตียงไม้ ผ้าปูที่นอนสีแดง สักพักก็เห็นหญิงคนหนึ่ง

มีลักษณะร่างท้วม เดินมาใกล้ พูดว่า ท่านอยากจะไปไหนก็ไปเถิด เราจะเผ้าร่างท่านไว้ให้ แล้วเธอก็จุดเทียนใส่ขันน้ำวางไว้กลางห้อง
แล้วเราก็มองมาที่บ้านหลังหนึ่งเป็นบ้านเรือน

ไทยโบราณ เห็นคนเดินไปมา หลายสิบคน เห็นหลานสาวของภรรยา เดินมา เราเข้าไปทัก

ว่าจะไปไหน เธอชี้แล้วเดินไป ทำท่าเหมือนจำเราไม่ได้ เดินสวนทางกลับไป เราก็เลยเดิน

ไปเรื่อยๆ ก็เห็นคนมากมาย ไม่ต่ำกว่า 70-80 คน กำลังเข้าคิวดูหนังสืออะไรสักอย่างหนึ่ง

เราคิดว่า เมื่อไหร่จะถึงคิวเราดูบ้าง หันกลับไปมองข้างหลัง ว่ามีคนอื่นอีกไหม ยังไม่ทันดูเลย

ก็มีเสียงพูดว่า ถึงคิวท่านดูแล้ว เรางง ก็คนต้นเยอะ ทำไมถึงคิวเราเร็วจัง คนเปิดหนังสือ ก็ชี้ว่า รายชื่อของท่านอยู่ที่ไหนหน้าแรก เราก็เห็นชื่อและนามสกุลของเรา

อยู่ประมาณ ลำดับที่ 8 หรือ 9 เห็นจะได้ ก็ตั้งใจจะดูให้แน่ใจ ก็หันหน้าไปใกล้ๆ ใบหน้าเราก็ตะลุ

ไปเห็นหน้าอื่น มีชื่อที่เราเห็นชื่อหนึ่งคือ พิคณศวร คนเปิดหนังสือบอกว่า หน้านั้นไม่ใช่

ชื่อของท่านอยู่หน้าแรก แล้วเราก็เดินต่อไป ก็เห็นลำธารเล็กๆกว้างประมาณ 1-2 เมตรพอที่จะกระโดดข้ามไปได้เราคิดว่าจะข้ามไปตีใหม่ ก็มีเสียง มาจากข้างบน ไม่รู้ว่ามาจากไหน ว่า ท่านอยากไปก็ไปได้ซะ แล้วเราก็นึกว่า เตี้ยวค้อยไป กลับไปดูลูกสาวและภรรยาที่ก่อนดีกว่า แ

ล้วยค้อยไปละกัน แล้วก็วิ่งกลับมาที่ห้องนอนหญิงคนเดิม เห็นเรากลับมา ก็พูดว่า กลับมาแล้วหรือ เชิญดื่มน้ำก่อนแก้กระหาย แล้วเธอก็จับเทียนจุ่มลงในขันน้ำ เทียนดับ แล้วเธอก็ไขขันอีกใบหนึ่งซึ่งเป็นขันใบเล็กกว่าขันน้ำ ให้เราดื่ม เราก็รับน้ำมาดื่มมารู้สึกตัวอีกที

ก็นอนอยู่บนเตียงแล้ว มาพิจารณาดู ก็คิดว่า กายทิพย์ของเราคงกำลังจะข้ามไปอีกภพหนึ่ง แต่เป็นห่วงลูกสาวและภรรยาอยู่จึงยังไม่ได้

นิมิตที่ 7 ครั้งหนึ่ง เรามีความทุกข์ใจมากมาย ทางด้านปัญหาครอบครัว ปกติแล้วเรา

จะใช้การภาวนา พุทโธ เพื่อให้ใจสงบลงบ้าง และเคยฟังธรรมของพระอาจารย์ท่านหนึ่ง

เรื่องการดูกายดูใจ เป็นการไม่บังคับกายและใจ ฝืนดูอย่างเดียว วันนั้นเราขับมอเตอร์ไซด์ในตลาดมหาชัยเมืองสมุทรสาคร เกิดนึกถึงปัญหาขึ้นมา

มีความทุกข์ใจมากมาย เราลองใช้วิธีดูกายดูใจ ไม่บังคับให้มันนิ่ง ปล่อยมัน

จะทุกข์ก็ให้ทุกข์ซะให้เต็มที่ มันคงไม่ตายหรอก เราปล่อยกายปล่อยใจให้มันเป็นอย่างที่มันเป็น

ฝืนดูอย่างเดียว รู้สึกเหมือนมีคลื่นน้ำสูง 10 เมตร ไหลบ่ามาด้วยความเร็ว

น้ำนั้นไหลมาท่วมตัวของเรา แล้วจู่ๆ น้ำนั้นก็หายไป หายไปเฉยๆ แล้วความทุกข์นั้น

ก็หายไปพร้อมกับน้ำนั้นเลย รู้สึกเบา สบาย โล่ง สงบ ร่มเย็น อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน วันนั้นเราทำงานยุ่งมากเลยไม่มีเวลาพิจารณา พอถึงเวลาก่อนนอน นึกขึ้นมาได้

จึงได้พิจารณา เมื่อพิจารณาอยู่ ก็เกิดน้ำตาไหล แล้วอุทานกับตัวเองว่า เจอแล้วๆหา

มาตั้งนาน เจอแล้วๆ นั่งน้ำตาไหล ไม่ใช่ร้องไห้ แต่เป็นน้ำตาของความซึ่งในธรรม

คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ยกมือประนมไหว้ 3-4 รอบ น้ำตาไหล

ประมาณ 10 นาที จึงหาย รู้เฉพาะตนว่า เราเห็นทุกข์แล้ว ถึงแม้ยังไม่แจ่มแจ้ง

แต่เราได้เห็นทุกข์บ้างแล้ว พระพุทธพจน์ว่า “ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต ” เป็นความจริงประจักษ์ใจของเราในวันนั้นเอง เราทุกข์น้อยลงจากเดิมจาก 10 ส่วน

เหลือเพียง 1 ส่วนเลยทีเดียว

โดย ปุณฺณานุกาภ